

ZALECENIA TECHNICZNO-GRAFICZNE DO PRZYGOTOWANIA ILUSTRACJI

Wymagania ogólne dla rycin (wykresów, schematów, diagramów, map itp.): ryciny powinny być wykonane starannie, być czytelne i zrozumiałe. Do opisów merytorycznych zalecany jest układ metryczny (SI). Dopuszczalna jest grafika zarówno czarno-biała, jak i kolorowa (barwna). Wielkość ilustracji powinna zawierać się w przedziałach (podstawa x wysokość): optymalnie 50-130 mm x 50-190 mm, max. 140 x 216 mm, preferowana jest orientacja pionowa. Minimalna grubość linii to 0,2 mm, a średnica najmniejszych punktów 0,3 mm (na rycinie zmniejszonej do ostatecznych rozmiarów w przewidywanym wydruku). Wszystkie obiekty i opisy powinny być zapisane w modelu CMYK, przy czym barwy czarna i szara muszą się składać wyłącznie z kanału K.

Grafika wektorowa. Preferowane są ilustracje (mapy, wykresy, schematy, itd.) wykonane w technice wektorowej i zapisane w formacie AI, EPS lub CDR. Elementy grafiki na rycinie – poszczególne obiekty, opisy, ramki itd. powinny być zgrupowane w warstwach zgodnie z wewnętrzną logiką ryciny, wydzieleniami, barwami, itd. Należy unikać tworzenia dużej liczby warstw z pojedynczymi obiektami: preferowana liczba warstw powinna się mieścić w przedziale 10-30, aby możliwe było łatwe wprowadzanie ewentualnych poprawek graficznych na punktach, liniach, powierzchniach i tekstach. Warstwy powinny być opisane. Należy dzielić złożone obiekty na mapach wektorowych. Wszystkie teksty (na mapach, rycinach, schematach itd.) powinny być zgrupowane w logiczne całości i zapisane czcionką Times New Roman, Arial, Tahoma lub Helvetica.

Grafika rastrowa. Jeśli to niemożliwe, mapy i inne ilustracje mogą być zapisane w formacie rastrowym, ale zachowana musi być szczególna staranność w ich przygotowaniu. Preferowany jest format JPG lub TIFF o rozdzielczości 600 dpi lub większej. Pliki powinny być przygotowane jako nieedytowalne i bez warstw. Na rycinach można stosować różne czcionki (zob. zalecenia dotyczące opisów), ale opisy legend powinny być zapisane czcionką bezszeryfową (np. Arial, Tahoma, Verdana, Helvetica).

Legнды. O ile to uzasadnione, każda rycina powinna mieć czytelną i zrozumiałą legendę. Wskazane są zwięzłe opisy i ewentualne rozszerzone wyjaśnienia w podpisie pod głównym tytułem. Dopuszcza się klauzulę „szczegółowe wyjaśnienia w tekście”.

Opisy i inne wszelkie oznaczenia tekstowe na rycinach i mapach. Zarówno w przypadku grafiki wektorowej, jak i rastrowej należy stosować czytelne opisy. Wielkość i rodzaj czcionek, jak i sposób ułożenia oznaczeń tekstowych powinien być ujednoczony na wszystkich rycinach. Należy stosować przede wszystkim wyżej wymienione czcionki (np. Arial, Tahoma, Verdana, Helvetica), a ich wielkość powinna zawierać się w przedziale 6-9 pt. po zmniejszeniu. Kursywa, wytłuszczenie, a zwłaszcza podkreślenie czcionek powinno występować możliwie rzadko. Na rysunku właściwym (w treści rysunku) do oznaczeń tekstowych należy używać czcionek bezszeryfowych (np. Arial, Tahoma, Verdana, Helvetica) w normalnym odstępie. Czcionki szeryfowe (np. Times New Roman, Courier, Garamond) oraz zapisane kursywą należy stosować z umiarem (np. do opisu obiektów hydrograficznych). Mogą być wykorzystane do opisów podkładów kartograficznych na mapach i tła rysunków, o ile to uzasadnione merytorycznie i graficznie. Należy zadbać o czytelność i unikanie przeładowania (nadmiernego zagęszczenia) elementami tekstowymi na rycinach. Dla wszelkich tekstów i pojedynczych liter, symboli, należy stosować barwę

jednolita (K 100% lub C 100%, lub Y 100% w modelu CMYK), natomiast odcienie szarości są dopuszczalne dla opisów tła oraz podkładu kartograficznego (np. nazwy miast i rzek).

Mapy. Geographia Polonica jest czasopismem geograficznym, a zatem szczególną staranność należy przykładać do opracowania map. Przykładowe kwestie, na które należy zwrócić uwagę, to skala odpowiadająca treści, generalizacja ilościowa i jakościowa, dobór i właściwe stosowanie metod prezentacji kartograficznej, w tym dobór symboli (m.in. grubość linii), poprawne nazewnictwo, ogólna estetyka mapy. Mapy przechodzą standardową ocenę redaktora kartograficznego i w przypadku niespełniania podstawowych reguł sztuki kartograficznej będą odsyłane do poprawy. Niewielkie poprawki redakcyjne i korekty są możliwe do wykonania przez redakcję, ale tylko dla map zapisanych w formacie wektorowym umożliwiającym edycję. Na każdej mapie powinna być zamieszczona podziałka liniowa, umożliwiająca orientację odległościową, a w miarę potrzeb – siatka geograficzna oraz orientacja mapy (kierunek północny).

Fotografie. Preferowane są te same wymagania, co w przypadku grafiki rastrowej (600 dpi).

Cytowanie źródeł ilustracyjnych. Każda rycina lub fotografia, zestawienie danych, tabela, jeśli była wcześniej publikowana, jest przedmiotem prawa autorskiego i podlega ochronie prawnej. W przypadku zapożyczenia (cytowania źródła) winna bezwzględnie posiadać zgodę autora i (lub) wydawcy na jej zacytowanie w Geographia Polonica. Jeśli materiał jest autorski (oryginalny, niepublikowany wcześniej) wówczas podawanie źródła (typu „own elaboration”) nie jest potrzebne (w przypadku tabel dopuszczalne jest stosowanie „na podstawie danych ...”).

Tabele. Tabele powinny pełnić rolę analityczno-wyjaśniającą, a nie wyłącznie dokumentacyjną. Z tego powodu nie będą zamieszczane duże zbiory danych liczbowych, obejmujące np. serie pomiarowe, szeregi źródłowe, surowe dane dla dużej liczby jednostek administracyjnych, itd. Optymalna objętość tabel nie powinna przekraczać 15-20 wierszy i 6-8 kolumn. W uzasadnionych przypadkach uzasadnione jest dzielenie tabel na mniejsze części logiczne i ich odrębna numeracja. Nagłówki i pierwsza kolumna tabel powinny mieć zwarte opisy, a tam gdzie to możliwe, strukturę „drzewka” (tj. nagłówki i pierwsza kolumna na różnych poziomach hierarchicznych). Konieczne jest stosowanie miar przedstawianych danych w układzie metrycznym (SI). Tabele powinny być przygotowane w Wordzie (opcja „Wstaw tabelę”) lub w odrębnym pliku Excela. Zalecane jest przygotowanie poszczególnych tabel w odrębnych arkuszach tego samego pliku (Excel) lub na odrębnych jego stronach (Word). Należy usuwać zbędne kolumny i rekordy podczas budowania tabel. Nie należy scalać komórek. Nie dopuszcza się budowania tabel poprzez optyczne rozsuwanie tekstu za pomocą spacji bądź tabulatorów. Tabela powinna składać się z kolumn i wierszy, a każda odrębna informacja (tekstowa lub liczbową) powinna zawierać się w samodzielnej komórce.

Numeracja ilustracji. W tekście i przesłanych plikach powinna być ona uporządkowana i jednolita, niezależnie (odrębnie) dla 1) map, wykresów, schematów, fotografii, itd.; 2) tabel, według wzoru: Figure 1, Figure 2, (...) oraz Table 1, Table 2, (...). Poszczególne ryciny i wyjątkowo tabele mogą się składać z sekcji (części) identyfikowanych kolejnymi wielkimi literami arabskimi (A, B, C, ..., tj. Figure 1A, Table 3C itd. Należy te skróty umieszczać na rycinach (tj. A, B, C, itd.), najlepiej na białym tle w lewym górnym rogu.